

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D. a JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D. v právní věci žalobkyně: **J. F.**, zastoupené Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Praha 1, Václavské nám. 21, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 3. 4. 2008, č. j. 11 Ca 156/2007 – 39,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem ze dne 3. 4. 2008 zamítl Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) žalobu stěžovatelky proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 21. 5. 2007, č. j. OAM-370/M-2007 (dále jen „rozhodnutí žalovaného“).

Rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto odvolání stěžovatelky a P. M. T. (dále též „cizinec“) proti rozhodnutí Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie ze dne 15. 3. 2007 č. j. SCPP-152/C-252-2007 (dále též „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“), o zastavení řízení ve věci žádosti o vydání nového rozhodnutí, kterým se ruší platnost rozhodnutí o správním vyhoštění P. M. T. vydaného Policií ČR, oblastním ředitelstvím služby cizinecké a pohraniční policie Praha dne 10. 3. 2005 pod č. j. SCPP-618/PH-OKP3-SV-2005.

Stěžovatelka rozsudek městského soudu napadla včasnou kasační stížností z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky městským soudem

v předcházejícím řízení dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatelka konkrétně napadá právní názor městského soudu, že nebyla aktivně legitimována k podání žaloby v korelaci s ustanovením § 65 odst. 1 s. ř. s., neboť nebyla dotčena přímo její práva a blíže k tomuto uvádí následující:

Z relevantní judikatury Nejvyššího správního soudu [zejména z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 23. 3. 2005 sp. zn. 6 A 2005/2002 (myšleno 6 A 25/2002 – pozn. NSS), resp. z rozsudku NSS 4 As 75/2006], nelze § 65 odst. 1 s. ř. s. vykládat doslovným jazykovým výkladem, ale podle jeho smyslu a účelu, kdy žalobní legitimace podle ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. musí být dána pro všechny případy, kdy je dotčena právní sféra žalobce, tj. když se jednostranný úkon správního orgánu, vztahující se ke konkrétní věci, závazně a autoritativně dotýká jejich sféry, nejde tedy o to, zda úkon správního orgánu založil, změnil, zrušil či závazně určil práva a povinnosti žalobce, nýbrž o to, zda se negativně projevil v jeho právní sféře.

Stěžovatelka argumentuje, že v posuzovaném případě není „pouhou“ zájemnicí, ale naopak tou, která byla rozhodnutím správního orgánu (v extenzivním výkladu pojmu rozhodnutí korelujícím s aplikační praxí Nejvyššího správního soudu) zkrácena na svých právech a rozvádí, že je matkou dítěte (českého státního občana), jehož otcem je cizinec, o jehož žádosti bylo v předchozím správním řízení rozhodováno, proto má z materiálních, sociálních i emočních důvodů prokazatelný a důvodný zájem na tom, aby cizinci bylo zrušeno správní vyhoštění. V opačném případě je otec povinen opustit Českou republiku a nebude se moci spolupodílet na výchově dítěte, pomáhat při výchově dítěte a především bude výrazně omezena resp. fakticky znemožněna jeho participace na materiálním zabezpečení dítěte, což se zcela jednoznačně promítne do subjektivních práv stěžovatelky.

Stížní argumentace upozorňuje i na zájmy dítěte, které má (v korelaci s Listinou základních práv a svobod, resp. Úmluvou o právech dítěte) právo na styk s oběma rodiči i na adekvátní materiální zabezpečení. Zájem dítěte je taktéž primárním zájmem stěžovatelky jako matky.

Kasační stížnost také poukazuje na důvody, které stěžovatelku a cizince vedly k rozhodnutí, že žaloba bude iniciována pouze stěžovatelkou. Jedná se o nutnost hradit soudní poplatky v dvojnásobné výši v případě dvou žalobců a skutečnost, že cizinec mohl být kdykoliv nezávisle na své vůli v návaznosti na ukončení azylového procesu nucen vycestovat a nemohl by se účastnit soudního řízení. Proto bylo rozhodnuto, že žaloba bude iniciována stěžovatelkou.

Závěrem své kasační stížnosti stěžovatelka odkazuje na znění žaloby z důvodu, že se městský soud pro absenci žalobní legitimace argumenty prezentovanými v žalobě nezabýval. Poukazuje rovněž na chybné závěry soudu ohledně (ne)nahlížení na cizince jakožto na rodinného příslušníka občana Evropské unie dle ustanovení § 15a odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., neboť předpoklad společného soužití rodičů ve společné domácnosti byl do zákona č. 326/1999 Sb., inkorporován až novelou účinnou k 1. 1. 2008 a v době rozhodování správního orgánu žádný obdobný požadavek platnou legislativou kladen nebyl. Cizince tak bylo nutno zcela jednoznačně považovat za rodinného příslušníka občana Evropské unie, resp. občana ČR.

Stěžovatelka navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že tato směřuje pouze do procesního postupu městského soudu. K těmto skutečnostem se žalovaný vyjadřovat nehodlá a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

Nejvyšší správní soud je vázán rozsahem kasační stížnosti; to neplatí, je-li na napadeném výroku závislý výrok, který napaden nebyl, nebo je-li rozhodnutí správního orgánu nicotné (§ 109 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud je vázán důvody kasační stížnosti; to neplatí, bylo-li řízení před soudem zmatečné [§ 103 odst. 1 písm. d)] nebo bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné [§ 103 odst. 1 písm. d)], jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné.

Z obsahu správního spisu vyplývá (a z tohoto zjištění vycházely správní orgány i městský soud), že M. T. P., státnímu příslušníkovi Vietnamu, Policie České republiky, Oblastní ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie Praha, rozhodnutím ze dne 10. 3. 2005 č. j. SCPP-618/PH-OPK3-SV-2005, uložila správní vyhoštění s dobou platnosti 3 roky, to je do 10. 3. 2008; lhůtu k vycestování mu určila do 10. 4. 2005. Dne 16. 1. 2007 byla doručena správnímu orgánu žádost M. T. P. a J. F., (stěžovatelky), o zrušení platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění cizince podle § 122 odst. 6 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. V žádosti žadatelé uvedli, aby správní orgán přihlížel k tomu, že cizinec má se stěžovatelkou dceru J. F., narozenou X, která je občankou České republiky. K žádosti připojili rodný list vystavený Magistrátem města Most, odborem správních činností, dne 14. 8. 2006, z něhož vyplývá, že dne 30. 3. 2002 se narodila J. F., u níž je jako otec zapsán M. T. P., narozený v Hanoji, Vietnam a u níž je jako matka zapsána J. F., rozená O., narozená v Žatci. Dále k žádosti připojili osvědčení vystavené Krajským úřadem Ústeckého kraje, ze dne 14. 8. 2006, č. j. OSČ-140/F/2006/II, o tom, že J. F., X je státním občanem České republiky. Správní orgán prvního stupně zaslal oběma žadatelům vyrozumění o zahájení správního řízení. Usnesením ze dne 15. 3. 2007 č. j. SCPP-152/C-252-2007 správní orgán prvního stupně řízení zastavil pro nesplnění podmínky, protože cizinec nesplnil rozhodnutí o vyhoštění a do vydání tohoto rozhodnutí z území České republiky nevycestoval. Nebyl tak splněn účel přijatého opatření o správním vyhoštění. Skutečnost, že cizinec je zapsán v rodném listu J. F., narozené X, není podle správního orgánu prvního stupně důvodem ke zrušení vydaného rozhodnutí, protože k zápisu do rodného listu došlo dne 14. 8. 2006, tedy stalo se tak v době, kdy již cizinec věděl, že mu bylo uloženo správní vyhoštění a věděl, že s dítětem nebude moci společně pobývat na území České republiky. Odvolání obou účastníků správního řízení do výše uvedeného rozhodnutí žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. Žalobu proti rozhodnutí žalovaného podala stěžovatelka, nikoliv vyhošťovaný cizinec. Městský soud její žalobu zamítl. Dospěl totiž k závěru, že stěžovatelce nesvědčí žalobní legitimace podle § 65 odst. 1 s. ř. s., ale protože byla účastnicí správního řízení, je třeba ji považovat za aktivně legitimovanou k podání žaloby podle § 65 odst. 2 s. ř. s. Pro tento případ byla však oprávněna namítat jen nesprávný procesní postup správního orgánu, což v žalobě neučinila. Konkrétně městský soud k posuzované otázce aktivní legitimace k žalobě dle ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. v odůvodnění napadeného rozsudku uvedl následující:

„Není pochyb o tom, že rozhodnutím ze dne 10. 3. 2005 bylo správní vyhoštění uloženo nikoli žalobkyni, ale cizinci – panu M. T. P.. Cizinec byl proto osobou, které mohlo být rozhodnutím o správním vyhoštění a následně rozhodnutím o zastavení řízení o žádosti o zrušení platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění případně zasaženo do jeho práv a povinností dle ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s.. Přesto tato osoba – cizinec – žalobu proti rozhodnutí správního orgánu nepodala.

Žalobkyně v podané žalobě blíže neuvádí, z čeho dovozuje, že její subjektivní veřejná práva byla vydáním žalobou napadeného rozhodnutí dotčena, či to, že jí nějaká subjektivní veřejná práva vyplývající z žalobou napadeného rozhodnutí svědčí. Lze tak konstatovat, že žalobní námitky se vztahují k právnímu postavení cizince, kterému by případně mohly svědčit což však soud na tomto místě nijak nepředjímá.“

Stěžovatelka nesouhlasila se závěry městského soudu a v kasační stížnosti proti jeho rozsudku namítala jeho nezákonnost z důvodu nesprávného posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

Konkrétně má stěžovatelka v kasační stížnosti za to, že rozhodnutím správního orgánu bylo zasaženo její právo na to, aby se otec jejího dítěte spolupodílel na jeho výchově, její právo na pomoc při výchově dítěte, její právo na participaci na materiálním zabezpečení dítěte a dále má za to, že také bylo zasaženo právo dítěte na styk s oběma rodiči. Městskému soudu stěžovatelka vytýká, že se nezabýval jejími faktickými argumenty prezentovanými v žalobě.

Podle § 75 odst. 2 věta první s. ř. s. soud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí. Podle tohoto ustanovení byl povinen městský soud postupovat, což městský soud učinil. Ve svém rozsudku městský soud vychází z toho, co stěžovatelka uvedla v žalobě, tedy z jejich žalobních bodů.

Žaloba stěžovatelky je značně rozsáhlá, stěžovatelka v ní však neuvádí žádná tvrzení o tom, že rozhodnutím správního orgánu bylo zasaženo její právo na to, aby se otec jejího dítěte spolupodílel na jeho výchově, její právo na pomoc při výchově dítěte, její právo na participaci na materiálním zabezpečení dítěte a také, že bylo zasaženo právo dítěte na styk s oběma rodiči. Žaloba neobsahuje žádné údaje o tom, že stěžovatelka má dítě, ani jak se toto dítě jmenuje, a ani to, že cizinec P. M. T. je otcem jejího dítěte. V žalobě se stěžovatelka zmiňuje, bez bližšího odůvodnění, že „... účastník řízení je rodinným příslušníkem občana Evropské unie ve smyslu výše uvedeného ustanovení v návaznosti na ustanovení § 15a z. č. 326/1999 Sb. ...“ Žaloba stěžovatelky neobsahuje žádná tvrzení o tom, že napadeným rozhodnutím správního orgánu bylo zasaženo do jejich subjektivních veřejných práv a neobsahuje ani žádná tvrzení o porušení jejich procesních práv v řízení před správním orgánem (jako celkem).

Podle ustanovení § 2 s. ř. s. poskytují soudy ve správním soudnictví ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem stanoveným tímto zákonem a za podmínek stanovených tímto nebo zvláštním zákonem a rozhodují o dalších věcech, v nichž tak stanoví tento zákon.

Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém usnesení ze dne 23. 3. 2005 č. j. 6 A 25/2002 - 42, tedy ve věci, v níž byla řešena otázka přezkumu rozhodnutí správního orgánu o žádosti žalobce o udělení státního občanství, mimo jiné uvedl:

„Právo na přístup k soudu je jednou ze základních komponent práva na spravedlivý proces, garantovaného jak mezinárodními smlouvami, tak i vnitrostátním ústavním právem. Na ústavní úrovni má pro správní soudnictví klíčový význam čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), podle něhož ten, „kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen rozhodnutím orgánu veřejné správy, může se obrátit na soud, aby přezkoumal zákonnost takového rozhodnutí, nestanoví-li zákon jinak. Z pravomoci soudu však nesmí být vyloučeno přezkoumávání rozhodnutí týkajících se základních práv a svobod podle Listiny.“ Citovaný článek je sice oproti současným standardům soudní ochrany formulován úžeji (z judikatury Evropského soudu pro lidská práva k čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod dále vyplývá požadavek plné jurisdikce; krom toho se správní soudnictví dnes již neomezuje toliko na přezkoumání rozhodnutí, ale poskytuje rovněž ochranu před nečinností i před nezákonnými zásahy); právo na přístup soudu ve věcech správního soudnictví

z něj však bezes vší pochybnosti vyplývá. Pravomoc správních soudů je podle tohoto článku založena na generální klauzuli: přezkoumat lze každé rozhodnutí správního orgánu, ledaže by je ze soudního přezkumu výslovně vyloučil zákon (u rozhodnutí týkajících se základních práv a svobod však žádná zákonná kompetenční vyluka možná není). ...

... § 65 odst. 1 s. ř. s. (nelze) vykládat doslovným jazykovým výkladem, ale podle jeho smyslu a účelu. Žalobní legitimace podle tohoto ustanovení musí být dána pro všechny případy, kdy je dotčena právní sféra žalobce, tj. kdy se jednostranný úkon správního orgánu, vztahující se ke konkrétní věci a konkrétním adresátům, závažně a autoritativně dotýká jejich právní sféry. Nejde tedy o to, zda úkon správního orgánu založil, změnil, zrušil či závažně určil práva a povinnosti žalobce, nýbrž o to, zda se – podle tvrzení žalobce v žalobě – negativně projevil v jeho právní sféře. ...

Podle § 65 odst. 1 s. ř. s. je k žalobě oprávněn ten, kdo tvrdí, že byl rozhodnutím správního orgánu zkrácen na svých právech. Toto zkrácení, tj. porušení nebo obrožení subjektivních žalobcových práv, se mohlo udát buď přímo samotným rozhodnutím nebo tím, že správní orgán v řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, porušil žalobcova procesní práva. V každém případě žalobce musí tvrdit zkrácení na svých vlastních subjektivních právech, tj. musí jít o subjektivní práva náležející žalobci, a nikoliv osobě třetí.

Ustanovení § 65 odst. 2 s. ř. s. rozšiřuje žalobní legitimaci i na účastníky řízení před správním orgánem, kteří nejsou k žalobě legitimováni podle § 65 odst. 1 s. ř. s. - neboť předmět správního řízení se nedotýkal jejich právní sféry, ale právní sféry někoho jiného –, pokud tvrdí, že postupem správního orgánu byli zkráceni na svých právech takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí. Ze systematického výkladu se bez jakýchkoliv pochybností podává závěr, že pojem rozhodnutí, užitý v tomto odstavci, má stejný význam, jako rozhodnutí podle odstavce prvního; závěr, že by odstavec druhý měl na mysli zcela jiné „rozhodnutí“ než odstavec první není odůvodnitelný jakýmkoliv korektně použitými interpretačními metodami. Na rozdíl od žalobní legitimace podle předchozího odstavce je jejím předpokladem podle odst. 2 účastnění v předcházejícím správním řízení (tato otázka se přitom posuzuje materiálně; viz č. 162/2004 Sb. NSS). Podmínka, podle níž žalobce není k žalobě oprávněn podle § 65 odst. 1 s. ř. s., vystihuje to, proč se tomuto typu žalobců říká zájemníci: ve správním řízení nemohli být dotčeni na své vlastní právní sféře, a nemohou tedy žalovat podle odstavce prvního. Tyto osoby se účastnily správního řízení z toho důvodu, že v něm uplatňovaly určitý zájem, např. zájem na ochraně přírody; nejčastějšími zájemníky jsou právě ekologické spolky. Žalobce, jakožto účastník správního řízení, mohl být zkrácen na svých procesních právech. Jeho žalobní legitimaci zakládá právě tvrzení o zkrácení na procesních právech (č. 291/2004 Sb. NSS). Žalobce tedy musí tvrdit, že jako účastník předchozího správního řízení – v němž pouze uplatňoval určitý zájem – byl zkrácen na svých procesních právech; toto zkrácení zároveň musí být takové intenzity, aby mohlo mít za následek nezákonnost rozhodnutí, proti němuž žalobce brojí.“

Nejvyšší správní soud vychází z toho, že správní orgán ve správním řízení jednal o žádosti o zrušení platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění cizince podle § 122 odst. 6 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb.

Podle tohoto ustanovení policie může na žádost občana Evropské unie nebo jeho rodinného příslušníka vydat nové rozhodnutí, kterým zruší platnost rozhodnutí o správním vyhoštění, jestliže pominuly důvody jeho vydání a uplynula polovina nebo alespoň 3 roky z doby, po kterou nelze občanu Evropské unie nebo jeho rodinnému příslušníkovi umožnit vstup na území.

Z citovaného ustanovení vyplývá, že návrh – žádost podle něj může podat občan Evropské unie nebo jeho rodinný příslušník. V daném případě stěžovatelce nebylo uloženo správní vyhoštění a tedy i když nejsou důvodné pochybnosti o tom, že je občankou České republiky (důkazy o tom nebyly předloženy) a tedy občankou Evropské unie, návrh na zrušení platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění podat nemohla. Citované ustanovení neumožňovalo

podat stěžovatelce takový návrh ve prospěch cizince P. M. T.. Cizinec P. M. T. nebyl v době rozhodování správního orgánu rodinným příslušníkem stěžovatelky, neboť nebyl jejím manželem, ani s ní nežil ve společné domácnosti. Cizince P. M. T. bylo možno považovat za rodinného příslušníka společné dcery stěžovatelky a cizince, J. F., narozené X, která je občankou České republiky a tedy občankou Evropské unie. Ustanovení § 15a odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., jak dále citováno, nevyžadovalo jejich soužití ve společné domácnosti v době rozhodování správních orgánů (k opačnému nesprávnému závěru dospěl městský soud v napadeném rozsudku, avšak tento jeho dílčí nesprávný závěr neměl vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci).

Podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. rodinným příslušníkem občana Evropské unie se pro účely tohoto zákona rozumí jeho rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let. Podle odst. 4 citovaného ustanovení se ustanovení tohoto zákona týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie obdobně vztahují i na cizince, který a) s občanem Evropské unie žije ve společné domácnosti nebo se o sebe ze zdravotních důvodů nedokáže sám postarat bez osobní péče občana Evropské unie, nebo b) je rodinným příslušníkem státního občana České republiky.

Stěžovatelka jako matka nezletilé J. F., narozené X, občanky Evropské unie, jejímž rodinným příslušníkem byl její otec P. M. T., cizinec, který požádal o zrušení platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 122 odst. 6 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., nebyla účastnicí uvedeného správního řízení ve smyslu citovaného zákona č. 326/1999 Sb. a § 27 správního řádu – zákona č. 500/2004 Sb. za použití § 168 zákona č. 326/1999 Sb. Takovou žádost nebyla oprávněna podat, požadovaným rozhodnutím jí neměla být založena, změněna ani zrušena práva, ani požadovaným rozhodnutím nemohla být přímo dotčena ve svých právech nebo povinnostech a za účastníka řízení ji nestanovil zvláštní zákon. Účastníkem uvedeného správního řízení však ve smyslu citovaných ustanovení mohla být nezletilá J. F., narozená X, společná dcera stěžovatelky a cizince P. M. T.. Ta vyhoštěním svého otce, který byl jejím rodinným příslušníkem, mohla být přímo dotčena. Práva své nezletilé dcery však nemohla stěžovatelka uplatňovat svým jménem. Taková práva by musela být uplatněna přímo nezletilou dcerou. Způsobilost fyzické osoby mít práva a povinnosti vzniká narozením. Tuto způsobilost má i počaté dítě, narodí-li se živé (§ 7 zákona č. 40/1964 Sb. – občanský zákoník). Procesní způsobilost v řízení, jehož účastníkem je nezletilé dítě, upravuje § 29 odst. 1 a 4 a § 31 správního řádu – zákona č. 500/2004 Sb. za použití § 168 zákona č. 326/1999 Sb.

Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 15. 9. 2004, č. j. 5 A 45/2001 - 65 dospěl k tomuto závěru: „Žalobce, který dle platné právní úpravy nebyl účastníkem správního řízení, nemá v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu žalobní legitimaci; nic na tom nemění skutečnost, že žalovaný s žalobcem po celou dobu rozkladového řízení jako s účastníkem správního řízení jednal ... Postavení účastníka řízení a z toho plynoucí soubor práv a povinností náleží jen tomu, koho za účastníka řízení považuje zákon, nikoliv správní orgán.“ Nejvyšší správní soud nemá důvodu se od tohoto závěru v této nyní projednávané věci odchýlit.

V daném případě stěžovatelka uplatňovala ve správním řízení práva nikoliv svá, ale své nezletilé dcery J. F., narozené X, a současně práva cizince P. M. T., kdežto v žalobě už uplatňovala v podstatě jen práva cizince P. M. T.. Žalobní legitimace podle § 65 odst. 1 s. ř. s. by přitom byla dána v případě dotčení právní sféry stěžovatelky. V každém případě by však stěžovatelka musela tvrdit zkrácení na svých vlastních subjektivních právech, tj. muselo by jít o subjektivní práva náležející stěžovatelce, a nikoliv osobě třetí. Takové tvrzení stěžovatelka v žalobě ani neučinila. Její žalobní legitimace podle § 65 odst. 2 s. ř. s. by byla dána tehdy, pokud by z materiálního hlediska byla účastnicí správního řízení a v žalobě tvrdila, že byla jako účastnice

správního řízení zkrácena na svých procesních právech. Toto zkrácení by zároveň muselo být takové intenzity, že by mělo za následek nezákonnost rozhodnutí, proti němuž stěžovatelka brojí. Z materiálního hlediska stěžovatelka účastnicí správního řízení nebyla a zkrácení svých procesních práv v průběhu správního řízení v žalobě ani netvrdila.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stěžovatelce v daném případě nesvědčila žalobní legitimace ani podle § 65 odst. 1 s. ř. s., ani podle § 65 odst. 2 s. ř. s., a zamítl její kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou, přestože městský soud dospěl k závěru, že stěžovatelce žalobní legitimace podle § 65 odst. 2 svědčila.

Nejvyšší správní soud setrvale judikuje (srov. např. rozsudek ze dne 16. 2. 2005, č. j. 1 Afs 20/2004 - 51, zveřejněný na www.nssoud.cz, a rozsudek publikovaný pod č. 781/2006 Sb. NSS), že předmětem posouzení v řízení o kasační stížnosti je především opodstatněnost výroku rozhodnutí krajského soudu. Důvodem ke zrušení rozsudku je tedy skutečnost, že žádný z jeho důvodů pro rozhodnutí nebyl důvodem zákonným, popř. jiná skutečnost, pro kterou by rozsudek neobstál. Pokud by Nejvyšší správní soud pro pouhé nedostatky v argumentaci krajského soudu jeho rozhodnutí zrušil a věc mu vrátil k dalšímu rozhodnutí, jednalo by se o formalistický přístup, jehož jediným výsledkem by bylo převzetí příslušné části argumentace Nejvyššího správního soudu krajským soudem, aniž by tato skutečnost měla jakýkoliv vliv na samotný výrok rozhodnutí. Nejvyšší správní soud v této souvislosti již dříve vyslovil (srov. rozsudek ze dne 19. 1. 2006, č. j. 2 Afs 100/2005 - 106, zveřejněný na www.nssoud.cz), že pokud je rozhodnutí krajského soudu ve výsledku (co do výroku) věcně správné, lze dílčí nesprávné závěry krajského soudu (za předpokladu, že jsou přezkoumatelné) korigovat právním názorem vysloveným v rozsudku Nejvyššího správního soudu, aniž by rozhodnutí krajského soudu bylo zrušeno. Nejvyšší správní soud uzavírá, že přes některé rozdíly v argumentaci neshledal napadené rozhodnutí krajského soudu nezákonným.

Žalovaný měl v řízení o kasační stížnosti úspěch a měl by proto právo na náhradu nákladů tohoto stadia řízení. Žalovaný jednak náhradu nákladů tohoto stadia řízení nežádal, a jednak podle obsahu spisu mu prokazatelné náklady ani nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti žalovanému nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 26. listopadu 2009

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu